

ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΚΑΙ Η ΣΦΑΙΡΑ

Το χαρτί ξετυλίχτηκε. Η πέννα αέρινη και πολύχρωμη βουτήχτηκε ελαφρά στο μελάνι. Η κίνηση του χεριού από το μελανοδοχείο στο ολόλευκο χαρτί άφησε δύο μικρές φαιές κουκκίδες που άρχιζαν να κυλούν αργά αργά. Κενό το χαρτί. Καμία εικόνα. Η αρχή, όλα κενά, όλα ένα τίποτα. Ξεκίνησα θέλοντας να γράψω αλλά το χέρι κινήθηκε μόνο του και σχεδίασε ένα μικρό αγόρι. Μαυρομάλλικο.

Δεν ήξερα πώς να συνεχίσω. Δεν ήξερα πώς να γράψω την ιστορία μου. Δεν είχα βρει την αρχή... άρα δεν μπορούσα να χτίσω, καθώς δεν υπήρχαν θεμέλια. Καμία ιδέα. Έστριψα το βλέμμα μου προς τα πάνω μήπως και έβλεπα το φωτεινό γλόμπο που εμφανίζεται στα καρτούν. Τίποτα όμως, καμία ιδέα.

Το χέρι κινήθηκε ξανά χωρίς να δέχεται εντολή από το μυαλό. Μια μαριονέτα με κομμένα σχοινιά, χωρίς μαριονοπαίχτη. Ένας κύκλος. Ένας κύκλος... όχι, όχι σφαίρα, σφαίρα ήταν. Και η δουλειά μου τελείωσε εκεί. Εκεί όπου η λογική συναντά την φαντασία. Εκεί που το άπιαστο μοιάζει αληθινό. Εκεί που ο ουρανός αγκαλιάζει τρυφερά τη γη και που ξεχύνονται χιλιάδες εικόνες, κόσμοι και παραστάσεις. Ακροβατώντας στην πραγματικότητα και το όνειρο, στη γειωμένη, βαρετή καθημερινότητα και στο αναπάντεχο, το απρόσμενο, το μοναδικό. Η πέννα ακούμπησε απαλά το χαρτί με ένα θρόισμα.

Το αγόρι κάθεται. Κάθεται και παρατηρεί χωρίς να μιλάει. Τι βλέπει; Τι ακούει; Τι νιώθει; Εσείς τι βλέπετε; Απλά κάθεται και κοιτάζει μακριά με βλέμμα σπινθηροβόλο. Κανείς δεν ξέρει αν βλέπει ψηλά ογκώδη βουνά, μεγάλα καταπράσινα δάση, σμαραγδένιες λίμνες ή ζαφειρένιους ποταμούς, άγονες ερήμους, γκρεμισμένες πόλεις, απέραντες θάλασσες ή απλά... τον ατελείωτο ουρανό.

Δίπλα του καταφθάνει η σφαίρα. Δύσκολο να προσδιοριστεί. Είναι στην οπτική γωνία του καθενός να αποφασίσει πώς την αντιλαμβάνεται. Αιωρείται και έπειτα κυλά στο έδαφος. Είναι γυάλινη, φαίνεται να μπορείς να δεις από μέσα της, όμως ταυτόχρονα έχει μεγάλη πυκνότητα και μοιάζει βαριά, πολύ βαριά.

Το αγόρι αντιλαμβάνεται την παρουσία της μα δεν κινείται. Συνεχίζει να κοιτάζει ατάραχο. «Τι παρατηρείς;» ρωτά η σφαίρα. Η σιωπή διαχέεται στο χώρο σα δροσερό καλοκαιρινό απογευματινό αεράκι. «Τον ουρανό κοιτάς;». Το αγόρι γυρνά το κεφάλι του και την αντικρίζει. «Όχι.». «Και τι κοιτάς;». «Δεν κοιτώ... ψάχνω.». «Και τι ψάχνεις;». «Ψάχνω ένα όνειρο, αναζητώ μια ιδέα.». «Μα... και το όνειρο που ψάχνεις μια ιδέα δεν αντιπροσωπεύει; Και η ιδέα αυτή στο όνειρο δεν ενσαρκώνεται;»

-Από πού έρχεσαι; ρώτησε το αγόρι.

-Από κάπου πολύ κοντά στην ψυχή σου, μακριά όμως από το μυαλό σου.

-Μη με βάζεις και σε άλλες σκέψεις.

-Δε σου αρέσει να σκέφτεσαι;

-Δε μου αρέσει η σκέψη να τρώει τη φαντασία. Σαν ένας πάνθηρας που κυνηγά το θήραμά του... και όσο το θήραμα κουράζεται να τρέχει, ο θηρευτής μεγαλώνει, η δύναμή του αυξάνεται, ανεβάζει ταχύτητα μέχρι που γίνεται πανίσχυρος και δεν αφήνει τίποτα πίσω.

-Είσαι μικρός για να τα λες όλα αυτά.

-Εσύ τι είσαι;

-Τι θέλεις να είμαι;

-Μια σφαίρα είσαι και δεν ξέρεις τίποτα! Φύγε.

Η σφαίρα δεν κουνήθηκε. «Φύγε είπα». Ουδεμία κίνηση. Βαθύς αναστεναγμός. Το αγόρι σηκώθηκε και άρχισε να περπατά. Η σφαίρα άρχισε να κυλά δίπλα του.

-Γιατί με ακολουθείς;

Τώρα ήταν η σφαίρα αυτή που δεν απάντησε. Το αγόρι συνέχισε να βαδίζει γοργά. Κρατούσε στο χέρι του ένα βινύλιο. Δεν το είχα προσέξει νωρίτερα. Ένα παλιό, σκονισμένο, μισοχαλασμένο βινύλιο. Σκέφτηκα να τσαλακώσω το χαρτί, να τσακίσω την άκρη του ώστε να ταραξω τα νερά και να ρωτήσω το αγόρι τι ήθελε το βινύλιο. Συγκρατήθηκα όμως, καθώς διέκοψε τη σκέψη μου η σφαίρα.

«Δεν έχεις πικάπ. Δεν μπορείς να ακούσεις μουσική χωρίς το πικάπ.»

«Δεν θέλω να ακούσω τη μουσική σας. Εγώ ακούω μελωδίες. Χιλιάδες, να ξεχύνονται και να χορεύουν, πολύχρωμες, παιχνιδιάρικες νότες, κυανές, λευκές, κόκκινες, κίτρινες να κινούνται ρυθμικά και ασυγχρόνιστα ταυτόχρονα και η μελωδία να διαχέεται και να σηκώνεται και να αυξάνεται και να πληθύνεται και να κατακλύζει τα πάντα, να περικλείει τα πάντα... αυτή η μουσική είναι που μου αρέσει... η...»

«Η μουσική της καρδιάς και της ψυχής σου!»

-Πώς το ήξερες;

-Ξέρω πολλά.

-Βαριά λόγια για μια σφαίρα.

-Βαριά λόγια για ένα αγόρι.

Επικράτησε ξανά σιωπή. Όχι αμηχανίας. Απλή καθαρή σιωπή. Σαν η μελωδία της καρδιάς να χαμήλωνε για λίγο τους τόνους για να συνεχίσει πιο δυνατά. Σα να πατήσαμε την παύση στην ταινία, ξέροντας πως θα δούμε τη συνέχεια.

-Δεν έχεις φίλους;

-Είμαι σφαίρα, δεν είναι κι εύκολο.

-Δεν υπάρχουν άλλες σφαίρες;

-Ου... χιλιάδες. Όσες και τα όντα, όσες και οι άνθρωποι. Αιωρούμαστε και κυλάμε, χοροπηδάμε και τραγουδάμε, δημιουργούμε σκέψεις και κύματα, αντικρούουμε το λογικό, ξιφομαχούμε με το συνηθισμένο. Αναζητούμε το φρέσκο, μια νέα ανατολή από τη δύση.

Το αγόρι σκαρφάλωσε στο πιο ψηλό δέντρο που βρήκε. Αργά, αργά τοποθετούσε τα πόδια και τα χέρια του. Γαντζωνόταν από τα κλαδιά και τα φυλλώματα. Έφτασε στο ψηλότερο σημείο του δέντρου αυτού και στάθηκε για λίγο. Κοίταζε τον ουρανό. Μια απέραντη μελωδία με τ' άστρα για νότες και τις εβένινες νεφέλες για πεντάγραμμο.

-Γνωρίζομαστε; ρώτησε το αγόρι.

-Πολύ καλά.

-Γιατί ήρθες σε μένα;

-Γιατί με φώναξες.

-Χάθηκα στη φαντασία μου, αφέθηκα στις δίνες της για λίγο. Αιωρήθηκα στα πελάγη της. Είδα κόσμους.

-Είδες οπτικές κόσμων.

-Βρήκα την ιδέα που αναζητούσα;

-Την βρήκες. Επίστρεψε τώρα στην πραγματικότητα...